

3) W sytuacji takiej jak będąca przedmiotem postępowania przed sądem krajowym sąd ten ma obowiązek niezastosowania jakiegokolwiek przepisu prawa krajowego, który jest sprzeczny z art. 43 WE.

(¹) Dz.U. C 89 z 19.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Amiens — Francja) — europejski nakaz aresztowania wydany przeciwko Joãowi Pedrowi Lopesowi Da Silvie Jorgemu

(Sprawa C-42/11) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Artykuł 4 pkt 6 — Podstawa fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Wdrożenie do prawa krajowego — Osoba aresztowana będąca obywatelem państwa członkowskiego wydania nakazu — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności — Przepisy państwa członkowskiego zastrzegające możliwość niewykonania europejskiego nakazu aresztowania w przypadku osób poszukiwanych mających obywatelstwo rzeczonoego państwa)

(2012/C 331/07)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel d'Amiens

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

João Pedro Lopes Da Silva Jorge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel d'Amiens — Wykładnia art. 4 ust. 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1) a także art. 18 TFUE — Europejski nakaz aresztowania wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności — Prawo państwa członkowskiego ograniczające możliwość niewykonania europejskiego nakazu aresztowania do poszukiwanych mających obywatelstwo tego państwa — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową

Sentencja

Artykuł 4 pkt 6 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi i art. 18

TFUE powinny być interpretowane w ten sposób, że o ile państwo członkowskie może w ramach transpozycji rzeczonoego art. 4 pkt 6 postanowić o ograniczeniu sytuacji, w których krajowy sąd wykonania nakazu może odmówić wydania osoby objętej zakresem zastosowania tego przepisu, o tyle jednak nie może ono wyłączyć w sposób bezwarunkowy i automatyczny z tego zakresu zastosowania obywateli innych państw członkowskich, którzy przebywają lub zamieszkują na jego terytorium, niezależnie od rodzaju ich powiązań z tym państwem członkowskim.

Sąd krajowy ma obowiązek — przy uwzględnieniu całego prawa krajowego i przy zastosowaniu metod wykładni przyjętych w tym prawie — dokonywać wykładni prawa krajowego w miarę możliwości w świetle treści i celu decyzji ramowej 2002/584 w celu zagwarantowania pełnej skuteczności tej decyzji ramowej i wydania rozstrzygnięcia zgodnego z zamierzonym przez nią celem.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Bundesverwaltungsgericht — Niemcy) — Bundesrepublik Deutschland przeciwko Y (C-71/11), Z (C-99/11)

(Sprawy połączone C-71/11 i C-99/11) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznawania statusu uchodźcy lub statusu w ramach ochrony uzupełniającej — Artykuł 2 lit. c) — Uznanie za „uchodźcę” — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie „akt prześladowania” — Artykuł 10 ust. 1 lit. b) — Wyznanie jako powód prześladowania — Związek między powodem prześladowania a aktami prześladowania — Obywatele pakistańscy będący członkami wspólnoty religijnej ahmadiyya — Działania władz pakistańskich mające na celu ograniczenie prawa do publicznego uprawiania praktyk religijnych — Akty wystarczająco poważne, by uzasadnić obawę zainteresowanego przed prześladowaniem z powodu wyznania — Indywidualna ocena okoliczności faktycznych — Artykuł 4)

(2012/C 331/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniach przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: Y (C-71/11), Z (C-99/11)

Przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Bundesbeauftragter für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesverwaltungsgericht — Wykładnia art. 2 lit. c) oraz art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz.U. L 304 s. 12) — Warunki uznania za uchodźcę — Wystarczająco poważny charakter aktu prześladowania — Czynności władz Pakistanu mające na celu ograniczenie działalności wspólnoty religijnej ahmadiyya

Sentencja

1) Artykuł 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony, należy interpretować w ten sposób, że:

— nie każde naruszenie wolności wyznania sprzeczne z art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej można uznać za „akt prześladowania” w rozumieniu wskazanego przepisu;

— akt prześladowania może polegać na naruszeniu prawa do zewnętrznego manifestowania wolności wyznania;

— w celu ustalenia, czy naruszenie wolności wyznania sprzeczne z art. 10 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej może stanowić „akt prześladowania”, właściwy organ powinien zbadać, z uwzględnieniem osobistej sytuacji zainteresowanego, czy z powodu korzystania z owej wolności w kraju pochodzenia narażony jest on na rzeczywiste niebezpieczeństwo ścigania albo nieludzkiego lub poniżającego traktowania lub karamia ze strony podmiotów wymienionych w art. 6 dyrektywy 2004/83.

2) Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 2004/83 należy interpretować w ten sposób, że obawa wnioskodawcy przed prześladowaniem jest uzasadniona, jeżeli zdaniem właściwego organu w związku z osobistą sytuacją wnioskodawcy można racjonalnie przyjąć, iż po powrocie do kraju pochodzenia będzie on dokonywał czynności religijnych narażających go na rzeczywiste niebezpieczeństwo prześladowania. Oceniając w sposób indywidualny wniosek o przyznanie statusu uchodźcy, właściwy organ nie może racjonalnie oczekiwać, że wnioskodawca zrezygnuje z owych czynności religijnych.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) — Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for the Home Department przeciwko Muhammadowi Sazzadurowi Rahmanowi, Fazly'emu Rabby'emu Islamowi, Mohibullahowi Rahmanowi

(Sprawa C-83/11) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Artykuł 3 ust. 2 — Obowiązek ułatwiania zgodnie z ustawodawstwem krajowym wjazdu i pobytu „wszelkich innych członków rodziny” pozostających na utrzymaniu obywatela Unii)

(2012/C 331/09)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: Muhammad Sazzadur Rahman, Fazly Rabby Islam, Mohibullah Rahman

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal — Wykładnia art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Pojęcie wszelkich innych członków rodziny obywatela Unii w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy — Członkowie na utrzymaniu rodziny pary małżeńskiej, w której współmałżonek jest obywatelem kraju trzeciego — Członkowie rodziny, którzy nie są bezpośrednimi zstępnymi pary małżeńskiej

Sentencja

1) Artykuł 3 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, iż:

⁽¹⁾ Dz.U. C 130 z 30.4.2011.
Dz.U. C 173 z 11.6.2011.